RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 110.179 van 12 september 2002
in de zaak A. 101.045/XIV-2279.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Slowaakse nationaliteit, op 27 februari 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 8 juni 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 februari 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 26 maart 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 14 mei 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 juni 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 14 augustus 1999 en zich vluchteling verklaart op 17 augustus 1999; dat op 8 juni 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 7 februari 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt:

> "schending van de algemene rechtsbeginselen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging.
>
> Dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging van verzoeker schendt, doordat verweerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verzoeker nooit geconfronteerd heeft met de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen.
>
> Dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, gesteund is op vermeende tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen.
>
> Dat uit de verhoorverslag dd. 10.10.2000 blijkt dat verzoeker tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal nooit werd geconfronteerd met zijn zogenaamde tegenstrijdige verklaringen.
>
> Dat derhalve door verweerder de rechten van verdediging van verzoeker en de zorgvuldigheidsverplichting geschonden werden, doordat verzoeker de mogelijkheid niet werd geboden de in de beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden te weerleggen en een eventuele plausibele verklaring voor deze tegenstrijdigheden naar voor te brengen.
>
> Dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging van verzoeker schendt, doordat verweerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verzoekster nooit geconfronteerd heeft met de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen.";

2.1.2. Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, het volstaat te stellen dat deze op het administratiefrechtelijke vlak alleen op tuchtzaken van toepassing zijn; dat derhalve de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat in het raam van de door de verzoekende partij aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, op de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet de plicht rust om een kandidaat-vluchteling te confronteren met tegenstrijdigheden, vaagheden of ongeloofwaardigheden; dat het zorgvuldigheidsbeginsel enkel betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing moet stoelen op een correcte feitenvinding; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden niet met concrete gegevens weerlegt; dat de verzoekende partij derhalve niet aantoont hoe de zorgvuldigheidsverplichting werd geschonden met betrekking tot de bestreden beslissing; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt:

> "schending van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting.
>
> Dat verweerder de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer hij in zijn beslissing nalaat de door verzoeker neergelegde stukken afdoende te weerleggen waarom deze niet werden weerhouden als bewijs van verzoekers vrees voor vervolging bij een terugkeer naar hun land.
>
> Dat verzoeker als bewijs van zijn asielaanvraag een aantal stukken neerlegde op het Commissariaat-generaal, namelijk kopie geboorteakte dochter R., kopie overlijdensakte vrouw, kopie medisch verslag van haar overlijden en kopie medisch attesten van verzoeker en van dochter M. (cf. stuk 2).
>
> Dat verweerder in de bestreden beslissing nalaat de door verzoeker neergelegde stukken grondig en afdoende te weerleggen waarom deze niet werden weerhouden als bewijs van verzoekers vrees voor vervolging bij een terugkeer naar zijn land.
>
> Dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is wanneer deze nalaat grondig en adequaat te antwoorden op de door verzoeker neergelegde bewijsstukken.
>
> Dat verweerder de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer hij in zijn beslissing nalaat de door verzoeker neergelegde stukken afdoende te weerleggen waarom deze niet werden weerhouden als bewijs van verzoekers vrees voor vervolging bij een terugkeer naar zijn land.";

2.2.2. Overwegende dat, wat de kritiek van de verzoekende partij betreft met betrekking tot het "(nalaten) de door (de verzoekende partij) neergelegde stukken afdoende te weerleggen waarom deze niet werden weerhouden als bewijs van (haar) vrees voor vervolging bij een terugkeer naar (haar) land", dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing de motieven ervan uitdrukt, m.n. dat de asielaanvraag bedrieglijk is omdat de in de beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van het asielrelaas ondermijnen zodat er bijgevolg geen geloof meer aan gehecht kan worden, dat de door verzoekende partij neergelegde stukken niet van deze aard zijn om hetgeen "hierboven werd uiteengezet te wijzigen"; dat verzoekende partij derhalve uit de beslissing de motieven kent of kan kennen; dat zulks volstaat opdat voldaan zou zijn aan de formele motiveringsplicht; dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen besloten plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden; dat zij dus niet “verder” dient te motiveren; dat derhalve de uitdrukkelijke motiveringsplicht bijgevolg niet inhoudt dat de commissaris-generaal zijn vaststelling dat “de door (de verzoekende partij) neergelegde stukken (...) niet van aard (zijn) om hetgeen hierboven werd uiteengezet te wijzigen” “verder” diende te motiveren; dat het middel, voor zover het kritiek uit met betrekking tot het "(nalaten) de door (de verzoekende partij) neergelegde stukken afdoende te weerleggen waarom deze niet werden weerhouden als bewijs van (haar) vrees voor vervolging bij een terugkeer naar (haar) land", niet ontvankelijk kan worden aangevoerd;

Overwegende dat de verzoekende partij, voor zover ze hierboven niet reeds besproken werden, verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de overige door haar in het tweede middel aangevoerde regels en beginselen door de bestreden beslissing worden geschonden; dat schending van deze regels en beginselen dan ook niet op ontvankelijke wijze kan worden aangevoerd;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel aanvoert dat luidt als volgt:

> "schending van het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en van de algemene begingselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting.
>
> Dat verweerder in de bestreden beslissing het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer deze weigert de vluchtelingenstatus aan verzoeker toe te kennen.
>
> De definitie van de Vluchtelingenconventie van Genève luidt immers als volgt : « geldt als vluchteling: elke persoon die zich uit gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of uit hoofd van bovenbedoelde vrees niet wil inroepen.»

Dat verweerder heeft nagelaten de feiten zelf waarop verzoeker zijn vrees voor vervolging en zijn vlucht uit Slovakije baseert, te toetsen aan de Vluchtelingenconventie.

Dat verzoeker wegens zijn Rom-origine tal van problemen in Slovakije kenden. Dat verzoeker en zijn familie in hun land worden gediscrimineerd, beledigd en mishandeld door de Slovaakse bevolking en skinheads. Dat de Slovaakse autoriteiten de verantwoordelijke daders niet vervolgen. Dat de Slovaakse autoriteiten zelf verantwoordelijk zijn voor een institutioneel discriminatoir beleid ten aanzien van de Roma. Dat de Slovaakse politie verzoeker zwaar beledigde en mishandelde wegens zijn origine.

Dat verzoekers vrees voor vervolging wegens hun origine bevestigd wordt door het rapport van US Department of State, "Human Rights Reports for 1999, Slovak Republic" dd. 25.02.2000 ("national/racial/ethnic minorities", p 1 en 11-14, cf http://www.state.gov/www/global/human_rights/1999_hrp_report/slovakrep.hmtl).

Dat uit voormelde rapport duidelijk blijkt de Roma-bevolking in Slovakije gediscrimineerd wordt (anno 1999 zijn zij nog steeds het slachtoffer van discriminatie op vlak van tewerkstelling, behuizing, school en de staatsadministratie) en mishandeld wordt (zelfs door de Slovaakse politie zelf) en dat de Slovaakse (hogere) autoriteiten weigeren de Roma bescherming te bieden tegen mishandelingen. Immers volgens het rapport doen de Slovaakse autoriteiten deze aanslagen op Roma af als "normaal". Tijdens een bezoek aan Berlijn dd. 29.11.1999 stelde de Slovaakse president Schuster nog dat "de Roma van de staatshulp profiteren doch niet willen of kunnen de verantwoordelijkheid voor de verbetering van hun situatie op zich nemen" .

Dat uit voorgaande duidelijk blijkt dat verzoeker, Roma, door zijn origine, in zijn land vervolgd wordt zonder dat hij de bescherming kan inroepen van de Slovaakse (hogere) autoriteiten.

Dat verweerder in de bestreden beslissing het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer deze weigert de vluchtelingenstatus aan verzoeker toe te kennen.";

2.3.2. Overwegende dat de verzoekende partij in het middel onder meer de schending aanvoert van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953; dat aan deze bepaling een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen niet dienstig kan inroepen; dat het middel, voor zover het de schending aanvoert van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, niet ontvankelijk is;

Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft, de commissaris-generaal tot de conclusie komt dat de asielaanvraag bedrieglijk is; dat de beslissing steunt op talrijke tegenstrijdigheden die in de beslissing worden uiteengezet; dat de commissaris-generaal stelt dat "al (de) tegenstrijdigheden (...) op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van (het) relaas (van de verzoekende partij ondermijnen en dat) er (...) bijgevolg geen geloof meer aan gehecht (kan) worden"; dat de verzoekende partij deze vaststellingen van de commissaris-generaal geenszins betwist, noch de motieven waarop deze steunen; dat derhalve de commissaris-generaal, op grond van niet door de verzoekende partij betwiste motieven, vaststelt dat de asielaanvraag bedrieglijk is; dat dit op zich een voldoende grond is om het dringend beroep

af te wijzen; dat derhalve de kritiek dat de zorgvuldigheidsplicht wordt geschonden doordat "verweerder heeft nagelaten de feiten zelf waarop (de verzoekende partij haar) vrees voor vervolging en (haar) vlucht uit Slo(w)akije baseert, te toetsen aan de Vluchtelingenconventie" zich, gelet op de niet-betwiste vaststelling dat de asielaanvraag bedrieglijk is, aandient als louter overtollig en derhalve niet tot vernietiging kan leiden; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf september tweeduizend en twee, door :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

W. GEURTS. **G. DEBERSAQUES.**